

гава чу единъ гласъ, който му рече: „Изуй опинкы-тъ си, защото туй мѣсто е свято.“ Мойсей тогава колѣнчи съ лице наземъ, и чу гласътъ да му дума: „Азъ съмъ Богъ Авраамовъ, Исааковъ и Яковъ; Азъ чухъ выка на моя народъ, който е въ Египетъ; и защото Израилтянытъ сѣ мой народъ; за туй ти заповѣдвамъ да идешъ при тѣхъ за да ги избавишь, и ще имъ кажешъ че си пратенъ отъ моя странъ, — Господи, рече Мойсей, незнамъ името ви, какъ щѣ могъ да го кажъ?

— Азъ съмъ онзи, който е: отговори гласътъ. Иди да намѣришь Фараона, и ще му поискашь дозво-леніе за да отведешъ народа ми въ пустиниѣтъ та да ми приноси жьртвъ три дни. — Господи, повтори Мойсей, Фараонъ не ще мя повѣрва и ще мя погуби. — Азъ щѣ бѣдѣ съ тебъ, повтори гласътъ, и щѣ ти дамъ силъ за да можешъ да правишь чудеса. Хвърли наземъ тояшкѣтъ, кождо държишь въ рѣкъ.“ Мойсей послуша, и тоягата ся веднѣга промѣни на змій. Мойсей ся уплаши и побѣгна; но гласътъ му рече: „Хвани тази змій за опашкѣтъ и тя веднѣга ще стане тояга.“ Туй ся тъй случи, както каза гласътъ, но при сичко туй, Мойсей още не бѣше ся увѣрилъ. Гласътъ му заповѣда да тури рѣкѣтъ си въ пазвѣтъ си и веднѣга ся покры тя отъ проказъ (lépre); и сетѣ като тури вторый пѣтъ прокаженнѣтъ си рѣкъ въ пазвѣтъ си, тя ся исцѣри. Колкото че и позна Мойсей, че туй бѣше дедо Господъ, който му гово-реше, неможѣ обаче никѣкъ да ся рѣши за да иде да намѣри Фараона, а му рече: „Господи, вый знаете, че азъ съмъ тепкѣвъ; азъ секога едва мѣжехъ да произ-носамъ рѣчитѣ, а пакъ сега до катъ говорихъ съ васъ, повече ми бѣше трудно отъ колкото по прѣди.“